

s jasným ustanovením zákona, jež mluví toliko o vlastníkovi pozemků. Je tedy jediné vlastníkovi dáno na vůli, chce-li práva svého použítí čili nic a projev jeho vůle nemůže býti ve směru tom nahrazen projevem pachtýře.

Je tudíž zmíněná námitka nezákonnosti bezdůvodná. — — — — —

Č. 7825.

Učitelstvo: Zvláštnímu učiteli náboženství na veř. školách národních lze podle § 17 par. zák. dobu, po kterou vyučoval náboženství jakožto člen duchovní správy, započísti toliko do doby čekatelské, tedy za platnosti čekatelské doby jednoroční nejvýše jedním rokem.

(Nález ze dne 22. března 1929 č. 5565.)

Věc: Vít M. ve F. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet let z duchovní správy do služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti stěžujícího si zvláštního učitele náboženství při národní škole za zápočet let z duchovní správy (st-l v ní působil od 1. října 1916 do 31. srpna 1924) a vál. půlletí podle zák. č. 222/20 a nař. č. 666/20, poněvadž jmenovaný katecheta nebyl ve školní službě ustanoven přede dnem, kdy nabyl účinnosti zák.č. 541/19, t. j. přede dnem 1. září 1919; min. škol. však svolilo, aby žadateli na základě § 3 vl. nař. č. 165/22 a ve smyslu odst. 1 § 17 zák. č. 274/19 byl z doby v duchovní správě ztrávené započten jeden rok do počáteční služby ke dni 1. září 1925.

Stížnost namítá, že nař. výnos odporuje výslovnému znění zák. 274/19, který v odstavci 1. § 17 stanoví, že se započítá doba, po kterou zvláštní učitel náboženství vyučoval na veř. školách jakožto člen duchovní správy, ale nejvýše 3 léta; jediné jazykově možný a formálně správný výklad tohoto ustanovení zák. prý jest, že ze služ. doby, kterou žadatel ztrávil na veř. školách jakožto člen duchovní správy, doba kratší tří let počítá se plně, doba delší tří let pak třemi léty; ježto st-l za konkrétního stavu věci měl právní nárok na zápočet tří let z duchovní správy, byl prý nař. výrokem, započítávajícím toliko rok jeden, na svých právech nezákonně zkrácen.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Podle prvního odstavce § 17 par. zák. zvláštním učitelům náboženství sluší do počáteční služby započísti dobu, po kterou na veř. školách vyučovali náboženství jakožto členové duchovní správy, ale nejvýše tři léta. — Na sporu jest, zdali toto ustanovení zůstalo v platnosti v plném rozsahu, jak by odpovídalo stanovisku stížnosti, i když jím předpokládaná čekatelská doba učitelů národních škol (prvý odst. § 16 v souvislosti s první větou § 17 zák. par.) v trvání tří let pozdější normou čl. V. § 1 zák. č. 541/19 v souvislosti s prvním odstavcem § 1 zák. par. byla zkrácena na jeden rok (výslovná aplikace na učitele národních škol nad to ještě v čl. II. zák. č. 306/20) či zdali, jak učinil úřad, lze při čekatelské době v trvání již jen jednoho roku podle prvního odstavce § 17 zák. par. započísti z uvedeného titulu toliko jeden rok.

Nss jest názoru, že v základě předpisu posléze zmíněného, kdež se stanoví výslovně zápočet do počáteční služby a rozsah zápočtu se výslovně omezuje maximálně na tři roky, jak odpovídá tehdejší délce čekatelské doby, vyplývá automaticky pro zkrácení čekatelské doby na jeden rok přípustnost zápočtu maximálně též jen do jednoho roku, neboť by jinak duchovní služba za vyučování byla započtena co do doby jeden rok přesahující do školské služby, jež nastala po odbytí služby čekatelské, což by mohlo býti po právu, jen kdyby to zákon výslovně připouštěl. Úřad tedy rozhodl v souhlasu se zákonem.

Č. 7826.

Řízení správní. — Pozemková reforma. (Slovensko): K výkladu ustanovení § 10 zák. čl. XX: 1901 o předpokladech obnovy řízení a o aplikaci ustanovení těch na řízení ve věcech pozemkové reformy.

(Nález ze dne 23. března 1929 č. 865.)

V ě c: Jan Karel P. jako opatrovník Aloise P., Gejzy P. a Josefa P. ml. (adv. Dr. Moř. Katona z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o zábor majetku zemřelého Jana P.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. výměrem zamítl stpů žádost Jana Karla P. jako opatrovníka Aloise P., Gézy P. a Josefa P. ml. za obnovu řízení a uznání, že testament Jana P. byl ještě dne 24. dubna 1919 v platnosti, že dne 24. dubna 1919 neexistovalo mezi dědici spoluvlastnictví a že na základě zvláštních majetkových souborů případnuvších dle testamentu svěrenským čekatelům, přísluší jim, resp. jejich dědicům, ohledně každého majetkového souboru nárok dle § 11 záb. zák.

V důvodech tohoto rozhodnutí dospěl žal. úřad k závěru, že:

1. jak opatřením čj. 60.773/24, tak i výnos. čj. 74973/24 bylo pravoplatně rozhodnuto, že všechny nemovitosti po Janu P. tvoří jeden soubor, který patří nerozděleně všem jeho dědicům, jež s hlediska záb., resp. náhr. zákona považovati je za spoluvlastníky, a že tudíž nevyhovuje žádosti, pokud lze v ní spatřovati uplatnění nároků, o nichž dosud nebylo pravoplatně rozhodnuto; i že

2. žádosti, pokud obsahuje nárok na obnovu řízení, vyhověti nelze, ježto až na pravoplatné rozhodnutí ve věci hlavní, nejsou tu splněny předpoklady § 10 zák. čl. XX:1901 pro provedení obnovy předepsané, to jest předpoklad, že a) strana po pravoplatném rozhodnutí získá rozhodující důkaz, mající vliv na meritum věci, a b) že strana nemohla bez vlastní viny tohoto důkazu použití po dobu hlavního řízení.

Stpů buduje na faktu, že spor o pozůstalost Jana P. ukončen byl dědickou dohodou z 29. června 1918; z obsahu jejího a všeho, co po dohodě té následovalo, zejména i pravoplatného odevzdání pozůstalosti, usoudil stpů, že nelze považovati za rozhodující okolnost, jakou žádá zákon pro obnovu řízení, že Jan Karel P. jako opatrovník Aloise P. a Josef